

zpravodaj obce Šitbořice

Štengarůček



březen 2010

Vážení čtenáři, předkládáme Vám první letošní číslo našeho obecního zpravodaje. Je to již šestnáct let co začal vycházet. Za ta léta prošel několika změnami. První číslo se psalo na starém psacím stroji, titulní stranu a některé obrázky jsem kreslil perem a tuší, fotek bylo málo a jejich reprodukce byla hodně nekvalitní. Za těch šestnáct let se hodně změnilo. Dnes tiskneme kvalitní barevné fotografie a nejen toto číslo, ale i všech 15 předešlých ročníků můžete snadno najít na internetu a v knihovně. Velice nás těší Vaše reakce na zveřejněné články. Snažíme se udržet stále rubriky, informovat Vás o dění v obci ve všech oblastech. O úředních záležitostech, o společenském dění, kultuře, sportu, historii obce a také Vás poučit třeba v Povídání o víně. Jedna věc by však mohla být lepší, a to je počet našich spolupracovníků a dopisovatelů. Někdy je mi až trapně jak se musím doslova doprošovat o nějaký článek, příspěvek. Naopak



moc děkuji těm našim občanům nebo rodákům, kteří nám píší pravidelně.

V tomto prvním letošním čísle Vám přinášíme statistiku za rok 2009. Pan starosta Vám poděkoval za pochopení a pomoc v letošní složité zimě. Za ty první měsíce se toho událo docela dost. Máme za sebou zimu bohatou na sněh a problémy s údržbou obce. Zdařilé byly plesy i obecní zabíjačka i masopust. Zkušený, ale unavený pořadatelé opět skvěle zvládli mezinárodně uznávaný turnaj mistrů světa v kolové. Několikrát bohužel musela v naší obci vyšetřovat policie, protože došlo k několika krádežím a vloupáním. Hned po velikonočních si připomeneme, že před šedesáti pěti lety byla osvobozena naše obec rudou armádou a skončila druhá světová válka. Především mladé generaci je nutné tyto události připomenout.

Jménem redakční rady Vám přeji hezké Velikonoce a snad se dočkáme i hezkého jarního počasí.

Josef Zelinka,
šéfredaktor

SLOVO STAROSTY



Vážení spoluobčané, Velikonoce jsou za dveřmi, tak všichni doufáme, že letošní dlouhá zima již definitivně skončila. Z hlediska dlouhodobého nebyla letošní zima ničím výjimečným, ale přiznejme si, že jsme si za poslední roky již odvykli. Při údržbě komunikací jsme v této zimní sezóně spotřebovali rekordní

množství písku a soli. Lze konstatovat, že se nám podařilo až na výjimku po celou zimu udržet všechny místní komunikace sjízdné. I přesto byli někteří občané se zimní údržbou nespokojeni. Zřejmě by si představovali vozovky nejenom sjízdné, ale holé. Těmto požadavkům nelze vyhovět, protože náklady na zimní údržbu nejsou zanedbatelné. Co se týče chodníků, tak bych chtěl poděkovat všem občanům, kteří pochopili, že nový „chodníkový zákon“ v podstatě neřeší úklid sněhu, pouze přenáší zodpovědnost za případné zranění chodců, na někoho jiného. Z důvodu delší nemoci se letos v naší obci o zimní údržbu starali pouze dva pracovníci. Každý soudný člověk pochopí, že v tomto počtu při vydatném sněžení, není možné udržet 4,5 km chodníků a 12,5 km vozovek ve stavu, jaký bychom si všichni přáli. Proto děkuji všem, kteří stejně tak jako dříve pomohli s úklidem sněhu v okolí svých domů. Velice si vážím občanů, kteří místo stížnosti na obecním úřadě, vezmou pometlo nebo hrablo a uklidí si chodník před svým domem. Ještě jednou Vám za to děkuji.

Jak všichni víte, tak 20. února se v naší sokolovně konal již po patnácté v řadě 43. ročník Turnaje mistrů světa v kolové. Stejně jako v minulých letech organizátoři tuto

náročnou akci velmi dobře zvládli i když v době přetrvávající hospodářské krize to bylo velmi těžké, především v získávání sponzorů pro materiální zabezpečení celého turnaje. Děkuji všem, kteří se podíleli na přípravě i samotném průběhu Turnaje mistrů světa a tím pomohli naší obce opět prezentovat nejenom v blízkém okolí.

Další úspěšnou akcí v měsíci únoru byla obecní zabíjačka. Letos se ve spolupráci s obcí organizátorsky podílelo místní myslivecké sdružení. Po úspěšném prvním ročníku se předpokládala ještě větší návštěva. Předpoklady se naplnily a na II. obecní zabíjačku přišlo více jak 500 lidí. Myslivci se svého úkolu zhostili se ctí a vše v pohodě zvládli. Doufám, že hosté byli spokojeni. Všichni pořadatelé si však pěkně „máklí“, zvláště ženám v kuchyni nebylo co závidět. Místní hudební skupina Akord letos opět zahrála bez nároku na honorář a patří jí za to veliký dík stejně jako všem pořadatelům.

Vážení spoluobčané, začátek letošního roku byl opravdu hojný na různé společenské akce – hasičský ples, rybářský ples, masopust, Turnaj mistrů světa, obecní zabíjačka, dětský karneval. To je důkazem toho, že naše obec žije společenským životem. Proto mi na závěr dovolu, abych poděkoval všem organizacím a spolkům, které dokáží připravit a zorganizovat jakoukoliv akci pro veřejnost.

Přeji Vám všem, abyste nadcházející Velikonoční svátky prožili v klidu a pohodě a abyste si konečně začali užívat sluníčka, kterého jsme měli přes letošní dlouhou zimu tak málo.

Antonín Lengál,
starosta

KRÁTKÉ ZPRÁVY

ZPRÁVY ZE ZASEDÁNÍ RADY OBCE

- Rada obce pověřila starostu podepsat smlouvu na revitalizaci parku na návsi.
- Diakonie Betlém z Klobouk děkuje občanům Šitbořic za dar 24 407,- Kč, který se vybral u živého betléma o vánocích.
- Rada obce uložila starostovi obce zajistit zahájení pořizování územního plánu sídelního útvaru Šitbořice u Měst. úřadu Hustopeče.
- Orel Šitbořice požádal o odpuštění nájmu v sokolovně při pořádání turnaje dvojic ve stolním tenise. Energie se hradí.
- Rada obce schválila cenu vody 29,- Kč/m³, dodatkem č. 14 ke smlouvě č. 1341 o dodávce vody z veřejného vodovodu od společnosti VaK Břeclav.
- SDH Šitbořice žádá o prominutí nájmu ze sokolovny při pořádání plesu. R.O. souhlasí.
- Rybáři Šitbořice žádají o prominutí nájmu ze sokolovny při pořádání plesu 13. 2. 2010. R.O. schvaluje.
- Diakonie Betlém Klobouky žádá o příspěvek na svoji činnost. Rada obce schválila 5 000,- Kč řešeno v rozpočtu obce na rok 2010.
- Obec Nikolčice, žádá o snížení příspěvku na SDH Šitbořice z 89 000,- na 60 000,- Kč.
- R.O. nesouhlasí s návrhem a pověřuje starostu obce k dalšímu jednání s obcí Nikolčice. K 9. 3. 2010 byl dohodnut příspěvek od Nikolčic ve výši 76 000,- Kč a od Kurdějova ve výši 30 000,- Kč.
- Oddíl florbalu FbC Aligators o.s. žádá o příspěvek 32 000,- Kč na svoji činnost. Příspěvek bude využitý na startovné. R.O. schvaluje. Výdaj je již zařazen v rozpočtu obce na rok 2010.
- A-TOM Šitbořice žádá o příspěvek na svoji činnost ve výši 72 000,- Kč. R.O. nesouhlasí, požaduje přepracovat požadavky oddílu. Klub se rozdělil a má klubovnu v Základní škole Šitbořice.
- E-ON povoluje připojení k distribuční síti v lokalitě Tocháčkova, poplatek 400 000,- uhradí obec. Na každé stavební místo je to poplatek 12 500,- Kč. Poplatek bude připočítán k prodeji pozemku.
- Rada obce vybrala společnost Josef Kolínek, Kanice na provádění geodetických prací v lokalitě Tocháčkova.
- Rada bere na vědomí poděkování od Diakonie Klobouky za dar 5 000,- Kč.
- František Franěk, žádá o zařazení jako správce hřiště a sportovního areálu. R.O. souhlasí.
- Obec Vojkovice požádala o příspěvek 5 482,- Kč na



žáka ze Šitbořic, který dochází do jejich ZŠ. Rada zamítá, máme vlastní ZŠ s oběma stupni vzdělávání.

*Milan Němeček,
místostarosta*

www.sitborice.cz

UPOZORNĚNÍ SPOLUOBČANŮM

Krádeže, poškozování a ničení majetku je stále častější jev, který se objevuje také v naší obci. Cizí lidé se pohybují po okolí obce, využívají k svému bydlení a přespávání různých přes zimu nevyužitých chat a přístřešků v záhumenkových tratích. Zde je většinou ničen majetek našich spoluobčanů a není dohledán pachatel výtržností. Krádeže se naši vesnici také nevyhýbají, poslední krádež byla provedena v obchodu Jednoty, kde vznikla škoda ve výši 300 tis. korun. Začátkem roku se objevili zloději v prodejně Brněnky u Cihelny, kde způsobili škodu na alkoholu, cigaretách a cukrovinkách, v tomto případě byli odhaleni nezletilí zloději ze Šitbořic. Dále byly vykradeny hrací automaty v pohostinství U Kašparů a ve společenském domě Orlovna. Krádeže nezůstal ušetřen ani rodinný dům v naší obci. Zde pachatelé vylomili vstupní dveře a provedli krádež majetku. Naše upozornění je míněno vážně, zajistěte svoje majetky proti krádeži, pokud jste doma a sousedi ne, podívejte se občas, zda se nepohybují v okolí neznámí lidé, sledujte pohyb cizích osob v obci, zkontrolujte svoje chaty a přístřešky v polích zda nejsou ničeny a vykrádány a vše oznamujte Policii České republiky.

*Milan Němeček,
místostarosta*

KOMUNITNÍ PLÁNOVÁNÍ SOCIÁLNÍCH SLUŽEB

Vážení občané, sociální služby mají pomáhat všem lidem, kterým zdravotní postižení, nebo jiné omezení, dočasně nebo trvale brání žít běžným životem.

Většina lidí neví, že sociálních služeb existuje široká nabídka, že jsou určeny nejen lidem s handicapem, ale také jejich rodinám, nebo že některé služby jsou uživatelům poskytovány bezplatně, na jiné je třeba přispívat...

Na sociální služby by měl mít názor každý z nás – tedy nejen ten, kdo je již využívá a potřebuje, ale i ten, kdo je zatím neměl potřebu vyhledávat. Proč je to tak? Protože každý se může (i nečekaně a náhle) dostat do situace, kdy bude na čas nebo trvale potřebovat pomoc on sám, nebo někdo z jeho blízkých.

Právě proto teď máte možnost získat informace o sociálních službách, které jsou v našem regionu dostupné a vyjádřit se k tomu, jaká forma pomoci vám chybí.

Aby sociální služby mohly dobře fungovat pro vás i pro vaše blízké, potřebujeme znát vaše názory.

Již od roku 2007 probíhá na hustopečsku projekt „komunitní plánování sociálních služeb“ (dále jen KPSS), který vám má umožnit dozvědět se co nejvíce informací o různých formách sociálních služeb a také vyjádřit názor na to, jaké sociální služby byste vy a vaši blízcí uvítali. Součástí uvedeného projektu je i průzkum názorů osob, které mají s využíváním sociálních služeb zkušenosti. Cenný je pro nás i pohled lidí, kteří sociální služby dosud nevyužívají, ale mají o nich nějakou představu.

Průzkum názorů bude probíhat v následujících měsících roku 2010 v celém Mikroregionu Hustopečsko. V rámci průzkumu vás mohou oslovit pověření pracovníci firmy AUGUR Consulting (tzv. tazatelé), kteří výzkum povedou, a požádat vás o zodpovězení několika otázek nebo o vyplnění jednoduchého dotazníku. Tazatelé jsou povinni prokázat se vám pověřením, vystaveným sociálním odborem města Hustopeče. Při zodpovídání dotazů není třeba uvádět vaše jméno – informace poskytnete anonymně.

Prosíme Vás touto cestou o součinnost. Vaše názory a zkušenosti jsou pro nás nenahraditelné, protože tvoří základ pro budoucí podobu sociálních služeb v našem regionu. Jedním z výsledků předchozí fáze komunitního plánování sociálních služeb z posledních let je například příslib, že v brzké době v Hustopečích vznikne nový domov pro seniory, který v našem regionu nyní tak citelně chybí.

Více informací o sociálních službách i o procesu KPSS najdete na webových stránkách www.hustopece-city.cz

Bc. Tomáš Laz, DiS.

DEMOGRAFICKÉ ZMĚNY V R. 2009

V ROCE 2009 SE NARODILY TYTO DĚTI:

Galuška Erik, Lengál Vít, Tomanec Marek, Vozdecká Nela, Konečný Tobiáš, Lengálová Laura, Jelínek David, Novotná Agáta, Tihlařík Pavel, Schnirch Jiří, Viktorin David, Hladůvková Barbora, Musilová Zuzana, Konečná Nathalie, Brabec Matyáš, Stejskal Kristián, Valíčková Ivana, Cagášková Adéla, Konečná Daniela, Vašíková Eliška, Formánek Jakub, Hanák Michal, Chovanová Klára

V ROCE 2009 ZEMŘELI TITO OBČANÉ:

Slivoň Ján, Hnilicová Marie, Mercineriová Marie, Vahalová Marie, Drabálková Marie, Fialová Marie, Viktorin Jan, Vozdecký Sylvestr, Fialová Marie, Zoubek František, Hönig Bohumil, Musil Miroslav, Kaňa Jarolím, Zelinková Marie, Vozdecká Anna, Stejskalová Josefa, Hanák František, Nevídal Jan, Kokeš František, Nevídal František, Čurdová Marie, Drabálková Helena, Němeček Jan, Lengál Ladislav, Zoubková Marie, Konečný Josef

EVIDENCE OBYVATEL ZA ROK 2009:

	<i>muži</i>	<i>ženy</i>	<i>celkem</i>
Narodilo se	12	11	23
Zemřelo	14	12	26
Přistěhovalo se			32
Odstěhovalo se			31
Stav obyvatel k 31.12.2009			1924
Uzavřeno manželství celkem			9
před obecním úřadem			8
před církví římskokatolickou			1
Číslování budov (nejvyšší číslo)			630

VÝZNAMNÁ ŽIVOTNÍ VÝROČÍ NAŠICH NEJSTARŠÍCH OBČANŮV ROCE 2010:

Nejstarší občankou naší obce je paní Lengálová Božena, která v letošním roce oslaví 98 let.

90 let

Konečná Marie

85 let

Lejska Jan, Vozdecká Marie, Spoustová Karolína, Melková Marie, Kaňová Josefa

80 let

Konečná Jenovéfa, Navrátilová Marie, Vozdecká Rosálie, Nevídalová Josefa, Viktorinová Markéta, Konečný Josef, Konečná Jenovéfa, Kopečková Marie, Zelinková Františka Lengálová Antonie, Báňová Emílie

*Růžena Stehlíková,
matrikářka*

OBČANSKÉ PRŮKAZY NA OBCI

Občané si mohou o vystavení nového OP požádat prostřednictvím Obecního úřadu Šitbořice, zde rovněž mohou hlásit ztrátu, odcizení, nález či poškození OP.

K vyřízení OP se předkládají následující doklady:

- fotografie 35x45 mm, která zobrazuje současnou podobu občana v předním čelném pohledu, s pozadím bílým, popř. světlemodrým
- dosavadní občanský průkaz
- případně další doklady osvědčující skutečnosti zapisované do OP (např. rodný list, oddací list k zápisu manželky-manžela, rodné listy dětí k zápisu dětí do 18ti let do OP, diplom pro zápis titulu)
- v případě vyřizování 1. OP pro patnáctileté je třeba doložit osvědčení o státním občanství ČR. Potřebnou žádost k osvědčení vyřídíte na OÚ Šitbořice, je však třeba doložit rodný list dítěte, oddací list rodičů nebo jejich rodné listy a občanský průkaz jednoho z rodičů. Toto není třeba, má-li dítě platný cestovní pas
- od 1.1.2005 se za vydání nového OP za občanský průkaz poškozený, odcizený, ztracený nebo zničený vybírá správní poplatek 100,- Kč

CZECH POINT - ÚŘAD NA CESTĚ K LIDEM

Obecní úřad Šitbořice vydává ověřené výstupy z informačních systémů veřejné správy a to:

- výpisy z Katastru nemovitostí (listy vlastnictví)
- výpisy z Obchodního rejstříku

- výpisy ze Živnostenského rejstříku
- výpis z bodového hodnocení řidiče
- výpisy z Rejstříku trestů, a další

Tyto výpisy mají právní sílu jako originály vydané přímo na příslušných úřadech.

*Růžena Stehlíková,
matrikářka*

ZE ŽIVOTA FARNOSTI

DUCHOVNÍ SLOVO

Skupinka mladých lidí cestujících autobusem na prázdninový výlet na Floridu si krátce po startu všimla bídě oblečeného muže ve středních letech. Vypadal ustaraně. Seděl v sedadle se skloněnou hlavou, bez zájmu o okolí, ba nepohnul se z něho ani tehdy, když měl autobus přestávku a všichni vystoupili, aby se občerstvili v nedalekém bufetu. Osoba zvláštního člověka začala vyvolávat otázky: Kdo to je? Odkud pochází? Kam jede? Konečně si k němu přisedla jedna dívka a nabídla mu colu. Muž se napil, poděkoval a po chvíli rozpovídal svůj příběh.



Čtyři roky byl v newyorském vězení. „Když jsem byl pryč, napsal jsem své ženě, že to bude na delší čas, a pokud by to nedokázala přijmout, může na mě jednoduše zapomenout. Nechtěl jsem, aby mi psala. A ona za ten čas skutečně nic nenapsala.“ Potom pokračoval: „Je to skvělá žena, skutečně dobrá, opravdu osobnost.“ „A nyní jedete domů, nevědí, co vás čeká?“ zeptalo se děvče. „Ano, víte, minulý týden, kdy už mi přišlo oznámení o propuštění, napsal jsem jí znovu. Psal jsem o tom, že se vracím a že pojedu autobusem. U vchodu do Jacksonvillu, kde bydlíme, je veliký dub. Prosil jsem ji o jedno: jestliže mě bude chtít nazpět, ať přiváže žlutou stužku na strom. Bude to pro mě znamení, že mohu jít domů. Jestliže by mě nechtěla, ať to nedělá a já pojedu dál.“

Devče to rozpovíдалo ostatním a zakrátko se okolo muže shromáždili všichni, prohlížeji si fotografie jeho manželky a dětí. Čím blíže byli k Jacksonvillu, tím více v nich rostlo napětí a zvědavost, jak to všechno dopadne. V celém autobuse zavládlo hrobové ticho. Mužova tvář byla napjatá očekáváním. V tom všichni mladí lidé vyskočili ze sedadel. Výskot a křik se mísil se slzami prozrazujícími dojetí. Jenom muž seděl a upřeně hleděl na dub. Byl celý pokrytý stužkami. Ty ho změnil na jednu velkou uvítací stanici. Za neutichajícího nadšení mladých se pomalu zvedl ze sedadla, usmívajíc se šel dopředu, skrze potoky slz se ještě jednou podíval na své přátelé a vystoupil. Byl doma.

Láska bez podmínek odpovídá jedné z nehlubších tužeb člověka. Být milovaný pro svoje přednosti či zásluhy v sobě nese vždy pochybnosti: „Splnil jsem očekávání toho, po jehož lásce toužím? Miluje mě pro mě samého, anebo jenom proto, že mu nějak vyhovuji?“ K jistotě skutečné lásky u Boha i u lidí, však často dospíváme až po tom, kdy ji zraníme, ale ona nám i oproti tomu neodepře objetí. A právě i o letošních Velikonocích můžeš zažít toto milosti plné obětí. Dovol Mu to.

*požehnané Velikonoce přeje váš duchovní otec
P. Jiří Topenčík*

FARNÍ ZPRÁVIČKY

V posledním čísle Štengaráčku jsem se v závěru svého článku ptal, zdali se podaří koledníkům při Tříkrálové sbírce vybrat více peněz než loni. Podařilo se. Sbírká byla zahájena ráno v 8 hodin v kostele bohoslužbou, při které O. Jiří požehnal koledníkům, po mši vystoupila naše schola s vánočním pásmem, které předvedla u Živého Betléma o vánocích, a po společném focení se koledníci rozešli po vesnici koledovat. Podařilo se jim vybrat celkem 73 575,- Kč. Každému, kdo přispěl, patří velké díky.

Poděkování patří také všem, kteří se jakýmkoliv způsobem podíleli na Živém Betlému – schole, hudebníkům, účinkujícím a všem, kteří se i přes nepřízeň počasí zúčastnili a svými dary pomohli potřebným z kloboucké Diakonie Betlém – vybralo se 24 407,- Kč.



Účastníci Pranafu.

Na úplný závěr doby Vánoční proběhlo tradiční vystoupení žáků naší základní školy.

Maminky z klubu Mikeš uspořádaly v sobotu 23. ledna burzu dětského oblečení a potřeb pro děti a také se postaraly o Masopustní průvod konaný 14. února.

V sobotu 6. února jsme zjistili, že se na bříze ve farním dvoře uhnízdila kolonie sov, přesněji Kalousů ušatých (celkem jich bylo 12). V neděli jsme je mohli ukázat také dětem. Tato kolonie sov je pozorována v obci už delší dobu. V jehličnanech nebo tujkách nejsou takřka vidět, ale na opadané bříze... To byl úchvatný pohled.

Na Popeleční středu, při večerní bohoslužbě s udílením popelce na znamení pomíjivosti, si mohl každý vzít kamínek připomínající, že naše srdce jsou mnohdy kamenná a bezcitná a postní doba že je příležitostí k obrácení a změně života tak, aby se naše srdce stala lidštějšími a milujícími nejen Boha, ale také každého člověka.

Během celého měsíce února jsme prodejem nádherných zdobených svíček podpořili řeholní komunitu sester františkánek z Vranova u Brna.

Poslední větší akcí byl již pátý ročník ministrantské expedice PRANAF. Tentokrát pánové týden „okupovali“ vrbskou faru, kde si užili hodně zábavy, ale naučili se i něco nového. Jedním z nezapomenutelných zážitků byla i tzv. Sederová večeře – jedná se o večeři, kterou si Židé připomínají odchod z Egypta.

Výhledově se chceme jako farnost zapojit 28. května do celonárodní akce Noc kostelů a na 13. června plánujeme 3. Farní den.

BOHOSLUŽBY O SVATÉM TÝDNU

1. dubna – Zelený čtvrtek – v 19.00 hodin večerní mše na památku poslední večeře Páně s umýváním nohou vy-

ŠKOLA

MATEŘSKÁ ŠKOLA

AKCE, KTERÉ SE USKUTEČNILY V I. ČTVRTLETÍ 2010

- přednáška a beseda pro rodiče se speciálním pedagogem na téma Hyperaktivní děti
- masopustní rej
- loutkové divadlo
- pracovní dílna pro rodiče a děti
- psychologická depistáž předškolních dětí
- přednáška pro rodiče a individuální pohovory s psychologem na téma Školní zralost
- focení dětí
- vynášení Moreny – vítání jara
- divadlo Veselá školička



Kalouši ušatí na farní bříze.

foto: Petr Krupička

braným mužům. Po ní bude následovat celonoční adorace v Getsemanské zahradě.

Na Velký pátek – 2. dubna – celonoční adorace z předchozího dne bude v 7.30 ukončena modlitbou ranních chval. Tento a následující den budou v 6.00, 12.00 a 18.00 chodit klapači a večer v 19.00 započnou velkopáteční obřady s pašijemi a s uctíváním kříže.

3. dubna – Bílá sobota – ráno v 7.30 společná modlitba ranních chval, po celý den možnost ztišení se v modlitbě a rozjímání u „Božího hrobu“, noční obřady velikonoční vigilie začnou ve 20.30 před kostelem žehnáním ohně.

V den Zmrtvýchvstání Páně – 4. dubna – slavnostní bohoslužby v pravidelném čase v 7.30 a v 10.30 s žehnáním pokrmů. Pokud bude příhodné počasí tak odpoledne od 15.00 do 17.00 můžete vystoupat na věž kostela ke zvonům a podívat se na vesnici z ptáčích perspektivy.

za farnost sepsali

Ladislav Lengál a Petr Krupička

www.farnost-sitborice.org

ZÁPIS DĚTÍ

V pondělí 10. května 2010 se uskuteční zápis dětí do mateřské školy na školní rok 2010-2011 formou Dne otevřených dveří. Tento den bude mateřská škola přístupná všem rodičům a dětem, kteří se chtějí s prostředím mateřské školy seznámit. Svoje děti můžete přijít zapsat v době od 8.00 do 16.00 hod. Protože podmínkou přijetí dítěte do MŠ je absolvování povinného očkování, přinesete očkovací průkaz dítěte.

Miroslava Kominacká,
ředitelka

ZÁKLADNÍ ŠKOLA

SOUTĚŽ PRO ŠKOLNÍ DRUŽINU

Žáci prvního stupně si připravili pro naše družinkáře zábavné odpoledne plné her. Děti se střídaly na stanovištích v tříčlených družstvech a plnily zábavné úkoly, na které dohlíželi jejich starší spolužáci. Při plnění těchto úkolů museli žáci mnohdy zapojit logické myšlení, svou přestavitelost, postřeh a uplatňovali i znalosti ze školních lavic v různých vědomostních kvízech.

ŽOLÍKOVÝ PROGRAM

Dne 19.2. proběhlo ocenění žáků za vzorné chování. Výletu se zúčastnili pouze ti žáci, kteří se během prvního pololetí chovali ukázněně a nebyla jim udělena žádná výchovná opatření. Žáci se mohli těšit na film Avatar ve 3D projekci, který získal řadu ocenění ve světové filmové kinematografii. Tento program se nám již osvědčil, neboť motivuje žáky k lepšímu chování. To dosvědčuje, že v letošním roce se výrazně zvětšil počet žáků, kteří se umí chovat ukázněně a dodržovat školní řád. Na konci školního roku se mohou žáci těšit na výlet do lanového centra.

MOTIVAČNÍ PROGRAM

Ke zvýšení motivace k učení jsme zavedli na druhém stupni soutěž, ve které se žáci snaží zlepšit svůj celkový prospěch ze všech předmětů dohromady. Za první pololetí byl odměněn vždy jeden žák z každé třídy, který měl celkově nejlepší posun. Žáci dostávali sladkosti a knižní publikace. Na konci školního roku 2009/2010 budou odměněni dokonce všichni, kteří si zlepšili svůj průměr. Doufáme, že to žáky vyburcuje k dosažení lepších výsledků.

COUNTRY PŘEDSTAVENÍ

Koncem února proběhlo ve školní tělocvičně představení pro žáky 1. stupně, kdy se seznamovali s country

tanci. Tančilo se samostatně, ve dvojicích i ve skupinách. Kdo chtěl mohl přijít i stylově oblečen a tak se to na tanečním parketu hemžilo sukněmi, vestami či košilemi. Děti se naučily základním tanečním krokům a osvojily si country tanečky, při kterých zažily spoustu legrace.

LYŽAŘSKÝ VÝCVIKOVÝ KURZ

Ve dnech 22. – 23.2. proběhl v Němčičkách lyžařský výcvikový kurz. Podmínky pro lyžování byly příznivé a žáci si užívali zimních radovánek na sjezdovce. Žáci prvního i druhého stupně tak měli možnost si zalyžovat a pod vedením odborných instruktorů se naučit základům lyžování či si vylepšit svůj styl.



Dětský karneval.

foto: Lucie Kačurová

PROGRAM TŘICETILETÁ VÁLKA

Dne 25.2. proběhl v sokolovně vzdělávací program o třicetileté válce. Učitelé zajistili dvojici moderátorů z agentury Pernštejni, se kterou naše škola spolupracuje již několik let. Žáci se dozvěděli fakta a zajímavosti z historie o tomto období, zahráli si různé scénky a odpovídali na všetečné otázky z dějepisné oblasti.

ÚSPĚCHY NAŠICH ŽÁKŮ V OLYMPIÁDÁCH

Dne 9.2.2010 se konalo okresní kolo olympiády anglického jazyka v Břeclavi. Naši školu se vydali reprezentovat Tereza Baranová ze 7. třídy a Marek Havlík z 9. třídy. Celá soutěž byla zaměřena především na jazykové znalosti, kdy žáci museli být schopni hovořit na dané téma bez přípravy, dále se v krátkosti představit a nechybělo ani poslechové cvičení. V tvrdé konkurenci škol z celého okresu Břeclav se Tereza s Markem umístili v první desítce. Gratulujeme!

Dne 27.1.2010 žáci naší školy Marek Havlík a Ivana Novotná reprezentovali školu v okresní soutěži matematické olympiády. V náročné konkurenci žáků z gymnázií a základních škol okresu Břeclav se v první desítce umístil Marek Havlík, který byl devátý a pěkné třinácté místo získala Ivana Novotná.



Lyžařský výcvikový kurz.

foto: Petra Strouhalová

DĚTSKÝ KARNEVAL

V neděli 14. 3. probíhal v sokolovně již tradičně dětský karneval. Škola zajistila moderátory z agentury Vendulka, kteří měli připraveno pro děti spoustu zábavných her, soutěží a tanečků. Celé odpoledne bylo zpestřeno vystoupením mažoretek, které předvedly velmi pěkně nacvičené sestavy a nechyběl ani průvod všech masek, kterých bylo opravdu požehnaně. Letošní tombola nabízel mnoho lákavých cen, jež všechny bohužel nenašly cestu ke svým výhercům z důvodu menšího počtu zúčastněných dětí letošního ročníku. Příští karneval bude tedy obohacen o zbylé ceny (autosedačky, stolní lampičky, dětská autíčka a panenky). Výtěžek akce bude využit na nákup potřeb pro mimoškolní a zájmové aktivity

žáků. Touto cestou děkujeme všem, kteří darovali ceny do tomboly. Těšíme se příští rok na shledanou!

PLÁNOVANÉ AKCE PRO VEŘEJNOST:

Běh osvobození – duben
Den Matek – květen
Den dětí – červen
Den se seniory – červen
Atletická olympiáda – červen

*Za kolektiv učitelů ZŠ zpracovala
Mgr. Petra Strouhalová*

www.zssitborice.webnode.cz

KONEC 2. SV. VÁLKY V ŠITBOŘICÍCH

V dubnu si připomene naše obec 65. výročí od konce druhé světové války. V našem časopise jsme si válku připomínali v minulých letech již několikrát. Otiskujeme vzpomínky pamětníků i přímých účastníků války. V této tradici budeme pokračovat i v budoucnosti. Písemných podkladů máme dost. Kromě zápisků kronikáře to jsou i paměti našich rodáků, kteří bojovali za vlast, nebo byli zavřeni v nacistických koncentračních táborech. Přímých pamětníků každoročně ubývá, a tak především těm mladším je určen popis konce války v naší obci před šedesáti pěti lety.

Celé jaro r. 1945 bylo poznamenáno blížící se frontou. Je zajímavé, že opevnění německých vojsk okolo Šitbořic řídil šitbořský rodák a německý důstojník Hugo Konečný. Válka se rychle blížila. Dělníci přestali jezdit do Brna. 14. 4. 1945 se přestalo dělat na polích. V noci na 15. 4. přijelo do obce velké množství německých aut. V neděli 15. 4. se konaly poslední bohoslužby v kostele a lidé se hned stěhovali do sklepů. Večer dopadly dvě kaťuše na odměrky u větráku. Byly to hrozné výbuchy a hodně lidí vystrašily. Urychleně se i ti poslední odstěhovaly do sklepů. V pondělí 16. 4. bylo slyšet prudkou střelbu od Hustopečí. Ve směru od Klobouk se zdálo, že fronta stojí. Z kopců mezi Nikolčicemi a Křepicemi bylo vidět sestupovat ruské vojáky. V podvečer střelba umlkla a lidé vyšli ze sklepů, mnozí odešli domů nakrmit dobytek. Najednou se ozval zvláštní hvízdavý zvuk a následovala salva strašných výbuchů. Obec se stala terčem ruských kaťuší. Veliký tlak vzduchu povaloval lidi, zvedl se prach a dým a nastala tma. Mnoho střech bylo smeteno a mnoho budov hořelo. Útok kaťuší přinesl první oběti z řad šitbořských občanů: Antonín Košvica (7 let), Karel Žáček (5 let), Josef Konečný č. 29, Josef Hnilica č. 162, sestry Marie a Terezie Pešťalovy č. 322, těžce zraněn Jan Stejskal č. 13 (později zemřel), lehce zraněn byl František Tesař č. 320.

Ráno 17. 4. nebylo Němce vidět a kubánští kozáci obsazovali Šitbořice. Avšak Němci zahájili protiútok. V obci

nastala velká panika a lidé prchali zpět do sklepů. Nastal tuhý boj od domu k domu. V poledne Němci znovu obec obsadili. Rusové po ztrátě dvou tanků ustoupili k Nikolčicím. Za těchto bojů bylo mnoho domů poškozeno a vyhořelo. Ve středu 18. 4. začal boj o Šitbořice znovu. Všechny ruské útoky toho dne byly odraženy. Občan Antonín Viktorin byl zabit granátem. Ve čtvrtek 19. 4. hned ráno vzplanul boj nevídanou prudkostí. Rusové útočili od Divák i od Nikolčic. Bojovalo se bez milosrdenství muž proti muži. Vznikly nové požáry a mnoho domů bylo zdemolováno. Do večera Rusové obsadili větší část obce a pouze dolní konec a Výhon měli ještě Němci. V pátek 20. 4. v ranní hodinách byla osvobozena celá obec. Ruská vojska útočila dál na Nový dvůr, Těšany a Borkovany. Německé dělostřelectvo ještě celý den střílelo do obce. V sobotu 21. 4. ještě Němci stříleli na Šitbořice z kulometu, ale na to už nikdo nedbal. U kostela se pochovávali naši padlí spoluobčané do hrobu. Lidé prohlíželi spoušť, po dědině se potuloval vyděšený dobytek, krávy, obecní býci, kozy a prasata. V dalších dnech se pochovávali padlí vojáci a mrtvý dobytek. V následujících dnech byla obec přecpána množstvím vojska, povozů a civilů s kravskými potahy. Uvádí se, že obcí prošlo na 20 tis. vojáků. Všude se válelo mnoho nevybuchlé munice. Ta se bohužel dostala do rukou dětí. Neopatrným zacházením bylo po frontě usmrceno 6 dětí.

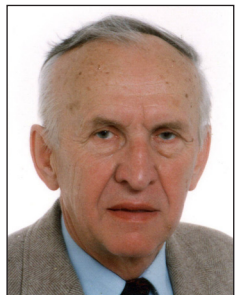
Ztráty: sovětská armáda 104 mužů, Němci 150 – 300 mužů (odhad), občané Šitbořic – 15, úplně zničeno 147 budov. Více či méně byly poškozeny téměř všechny domy v Šitbořicích.

Po odsunu Němců z pohraničí se na jejich místa stěhovali lidé z vnitrozemí. Ze Šitbořic se do pohraničí vystěhovalo 480 lidí. Nejvíce se jich vystěhovalo do Starovic, Popic, Strachotína, Hustopečí, ale také až na Znojensko a do Slezska.

*podle zápisů kronikáře Františka Zelinky sepsal
Josef Zelinka*

ZE ŠITBOŘICKÝCH KRONIK

JAN STEJSKAL – ÚČASTNÍK SLOVENSKÉHO NÁRODNÍHO POVSTÁNÍ 1944



Šitbořický rodák profesor Jan Stejskal působil ve 30. a 40. letech minulého století na Slovensku.

Poprvé přišel na Slovensko v r. 1934 vojančit do Košic. Po druhé přijel na Slovensko v r. 1935 již jako civilista a působil zde 10 let až do roku 1945. Jako středoškolský profesor učil na katolickém reálném

gymnáziu v Kláštěre pod Znievom nedaleko Martina. Zde působil i po celou dobu 2. sv. války, a když vypuklo Slovenské národní povstání v srpnu 1944, stal se jako voják účastníkem této události. O svých zážitcích z té doby píše v rodinné kronice následovně:

V roce 1944 se i na Slovensku cítilo, že přichází rozhodná doba. V lesích se začali objevovat partyzáni. Dostávali se k nám letecky a také mezi nimi byli i uprchlíci ze zajateckých táborů. Naši studenti vyprávěli, jak tam i onde našli padáky a ženy říkaly, že potkaly partyzány v lese při sbírání jahod.

Koncem srpna 1944 povstání začalo. Bylo to po 25. srpnu. Klášterem začali procházet partyzáni. Jednotlivě i celé skupiny. Někteří jeli na vozech. Byli různě ozbrojeni. Jeden třimal v ruce pistoli, druhý ruční granát. Někteří měli pušku. Šli směrem k Německému Pravnu a dál k Nitře. 29. srpna vyhlásil rozhlas v Banské Bystrici obnovení Československé republiky. Povstaly vojenské posádky středního Slovenska – v Banské Bystrici, Martině a Ružomberoku. Vlády se ujala Slovenská národní rada. Byla vyhlášena mobilizace záložáků a začalo se bojovat s německými vojáky u Žiliny, na Spiši a jinde.

K nám přicházeli partyzáni ve větším počtu. Jejich střediskem v Turci, ohraničeném pohořím Malé a Velké Fatry, byla Slabina. Jednoho dne odvěkli partyzáni německého učitele z místní německé školy a v lese ho zastřelili. V německých domech provedli rekvizice (brali, co se dalo). V obci se ujal moci revoluční výbor.

Mezi lidmi se šířili různé pověsti, jak se Němci mstí a že hlavně na Čechách. Proto jsme se s manželkou rozhodli s Kláštěrem odejít. Dali jsme se odvézt na železniční stanici a jeli do Zvolena, kde jsme měli známé – rodiče mého žáka. Od nich jsme po několika dnech odešli do Kováčové, kde jsme bydleli u rodiny studenta mé třídy Ondřeje Beličky, který zde náš pobyt dojednal. Částí Kováčové jsou malé lázně s teplými prameny. V lázních se usadil partyzánský štáb a Kováčová se stala partyzánským střediskem. Mobilizace byla rozšířena a tak jsem i já narukoval do armády do Zvolena. Žena se třemi dětmi

zůstala v Kováčové ještě nějaký čas. Když se povstání nedařilo, odjeli k Levicím do Nadosah, kde se jich ujali rodiče mých studentů Menušovi a Pálkovačovi. Tam dostala žena vzkaz ředitele školy, aby se vrátila do Kláštěra.

Po narukování do armády kolem 20. září jsem byl jmenován velitelem nově vytvořené roty. Tu tvořili nově zmobilizovaní záložáci. Ze Zvolena jsme byli posláni do Budče. A tam jsme cvičili. Měli jsme polní kuchyni a vůz s párem koní. Z Budče jsme chodili kopat zákopy na obranu Zvolena. Vytyčoval jsem trasy obrany a kopali jsme kulaté okopy pro střelce a zákopy pro kulomety. Na zákopech pracovali i civilisté ze Zvolena – muži i ženy. Vyzbrojeni jsme byli puškami a rota měla tři lehké kulomety. Já jsem měl samopal. Z Budče jsme byli posláni do vesnice za Zvolen. Tam jsme jen přenocovali a přesunuli jsme se k obci Trnie, abychom tam zaujali bojové postavení. Cestou jsme potkávali ustupující vojáky, kteří na nás volali, abychom se vrátili a nebyli hloupí. Bylo mě to tehdy velmi divné. Pozici jsme zaujali okolo vesničky Bartošova Lehota. Vyznačil jsem linii pro obranu a vojáci kopali každý pro sebe okop. Náradí – lopaty a krupáče – jsme si vypůjčili z vesnice. To bylo již v říjnu. Vojáci si budovali boudy z trámů, z desek a ze slámy. V nich jsme spávali a tak jsme byli trochu chráněni před deštěm a zimou. U dědiny bylo jedno dělo, z něhož padla sem tam rána. Slibovala se mohutná kanonáda, ke které nikdy nedošlo. Nedaleko bylo naše letiště Try Duby. Pozoroval jsem jednou nálet tří německých letadel na letiště a viděl jsem, jak granáty protiletadlových děl vybuchovali kolem těchto letadel. Jedno letadlo se po zásahu zřítilo k zemi.

Jednoho dne jsem obdržel písemný rozkaz ustoupit k Banské Bystrici. A to byl konec. Cestou jsem viděl nájezd německých tanků, a jak vojáci zasaženi střelami v běhu rozhazují rukama a padají k zemi. Večer jsme byli v Bystrici. Nikdo nás nečekal, aby nám dal rozkaz, co máme dělat. Ubytovali jsme se v domě na kraji města a ráno jsme se dali na pochod přes město. Ulice byla plná skla a vzduch byl cítit vínem a kořalkou. Za městem jsme udělali rojnici, zalehli na zem a čekali. Když se nic nedělo, vrátili jsme se do Bystrice.

Dostali jsme se do proudu vojáků, který nás vedl na Staré Hory. V rotě jsme už nebyli všichni, ježto hodně vojáků uteklo. Před starými horami, když jsme odpočívali v jednom bočním údolí, jsme přežili nálet německého letadla. To shodilo bombu na místo, které jsme před chvílí opustili. Nevím, co by se stalo, kdybychom tam byli zůstali. Na starých horách jsme přenocovali a brzy ráno odpochoďovali směrem na Donovaly. Byla nás již jen hrstka s vozem, na němž jsme jeli. Na Donovalech jsem se rozhodl odejít do hor. Připojil jsem se k proudu, který směřoval na Prašivou horu nad lázněmi Korytnice.

Vůz s koňmi jsme nechali stát na silnici. Byl to rozvrat, zmatek, konec. S námi šla jednotka maďarských zajatců, o nichž nevím, jak se tam dostali. Z našich vojáků si každý hledal cestu domů. Došli jsme na Prašivou. S námi šli vojáci výsadkové jednotky naší armády v Rusku. Byl to nějaký zbytek na koních. Přenocoval jsem v křoví u ohníčku u cizích vojáků. Ráno se pokračovalo dále. Narazil jsem na řetěz partyzánů Rusů, kteří odzbrojili naše vojáky. Řekl jsem jim, že jsem partyzán a šel podle partyzánů dál. Cestou jsem viděl, jak jedna jednotka odhazovala opasky a připravovala se na vzdání. Sešel jsem s několika vojáky k Liptovské Lužné. Cestou nás od sebe odháněl důstojník československé jednotky, abychom je neprozrazovali. Chystali se přenocovat někde v seníku a nechtěli, aby je někud uviděli Němci. Přišel jsem k večeru do obce.

Setkal jsem se v obci s naším studentem Jančem Veselovským. U nich doma mě dali najíst a taky šaty, abych se mohl zbavit vojenského mundúru. Svlékl jsem se, zavedli mě do menšího pokoje, a lehl si do postele. Za malou chvíli přišli do kuchyně dva němečtí vojáci a domlouvali se, že tu budou bydlet jako stráž a ptali se na rádio, že by si je rádi pustili. Rádio bylo v pokoji, kde jsem ležel, blízko dveří do kuchyně. Přišel voják, pustil rádio a odešel. Já jsem se v posteli zakryl i s hlavou, dveře zůstaly otevřené. V noci jsem se oblékl, vylezl oknem na dvůr a šel do stodoly, která byla hned naproti oknu. Tam jsem se zavrtal do slámy a přečkal noc.

Když nastal den, vydal jsem se na cestu do Ružomberku. Cestou, ještě v Lužné mě zastavila německá stráž, které jsem se legitimoval průkazkou na slevu na dráze a německy jsem jim řekl, že jdu do práce. Pustili mě a šel jsem dál až do Bílého Potoka před Ružomberkem. Tam mě odvedli na strážnici, kde již bylo více lidí. Po chvíli nám nařídili nasednout na vozy a jeli jsme do města. V Ružomberku nás stráž zavedla před budovu místního německého velitele. Strážný šel k veliteli a nám kázel čekat. Řekl jsem si: „Nejsem zvědavý na to, abych se dostal do Ortskomenda“, a pomalu, nenápadně, odešel do blízkého kostela.

V kostele umývali ženy dlažbu. Poprosil jsem je o hadru, abych si umyl zablácené střevice. Přišel ke mně kněz a ptal se, kdo jsem. Všechno jsem mu řekl. Vyčetl mě, že jak takový inteligent jsem mohl jít do povstání a odešel. Vyšel jsem z kostela a šel alejí stromů směrem, kde bylo vidět další budovy. Tam jsem zazvonil u fortny jezuitského kláštera. Věděl jsem, že jezuitští novici z kláštera studovali na naší škole a že mě znají. Představeného kláštera jsem poprosil, aby mně pomohli a ten mé prosbě ochotně vyhověl. Ubytovali mě v pokojíku, poskytli holící potřeby a dali nové oblečení, abych mohl volně chodit po městě. Po třech dnech za mnou přišel můj student Antonín Teslár, abych šel bydlet k nim. Tak jsem v klášteře poděkoval a šel.

Pan Teslár měl v Ružomberku hotel a dodával Němcům potraviny. Jedl jsem u něho ještě 1. listopadu čerstvé houby a také jednou pil víno s německým polním četníkem.

Abych se dostal domů k rodině, bylo třeba získat cestovní povolení. Pan Teslar šel se mnou na notariát, který tato povolení vydával. Tam mě pan Teslar přestavil, že jsem u něho byl na prázdninách a nyní potřebuji cestovat domů. Povolení mě bez všeho vypsali a šli jsme na německé velitelství, které mělo povolení schválit. Bylo poledne a velitel se na nás obořil, proč mu ani v poledne nedáme pokoj, že má právo na polední odpočinek. Nic jsme neříkali, jen pan Teslar mu ukázal legitimaci vydanou Němci. V ní měl uvedeno, aby ho na velitelství přijali a jeho žádostem vyhověli.

Velitel se rázem změnil, zeptal se, co si přejeme, že pro pana Teslara cestovní povolení do Donoval a pro mě do Kláštoru. Obě jsme hned dostali a odešli. S povolením jsem téhož dne odpoledne odjel vlakem domů a večer jsem byl doma u rodiny. Příští den jsem šel do školy. Pan ředitel mě řekl, abych nastoupil na své učitelské místo, že se za mě přimluví u ministra a vytkl mně moji účast na povstání. Už jsme toho ale mnoho nenaučili.

Po potlačení povstání přišla do Kláštoru německá posádka a z gymnázia udělali vojenský lazaret. Zřídili jsme jednu třídu pro oktavány v sirotčinci. Museli jsme často místo vyučování kopat zákopy u obce Mošovce.

Když se přiblížila fronta, rozšířila se v městečku zpráva, že Němci před frontou odvlékají do Německa všechny muže. Ze strachu před odvečením se nás asi 12 mužů schovávalo ve sklepě sirotčince. 9. dubna Němci z Kláštoru odešli a ještě téhož dne přišli do městečka Rusové a Rumuni. Byl zvolen v Kláštore Revoluční národní výbor. Volba proběhla tak, že se občané shromáždili před hasičskou zbrojnicí a my kandidáti do výboru na ochoz zbrojnice. Nový předseda – učitel Ferinand Kužel – nás jednotlivě představoval a občané potleskem projevovali svůj souhlas.

Po krátkém čase však byla vyhlášena mobilizace a tak jsem zase musel narukovat a byl jsem odvelen do Prahy. Po demobilizaci ještě v roce 1945 jsem odešel na vlastní žádost z již postátněného gymnázia a s rodinou jsme se přestěhovali na Moravu do Ivančic. Svou učitelskou činnost jsem ukončil v roce 1960 v Pohořelicích, kdy jsem onemocněl, ujali se mě lékaři a poslali mě do důchodu.

Za účast v povstání se profesor Stejskal nedočkal žádného uznání ani poděkování. Naopak v padesátých letech byl ve svém učitelském povolání nadřizenými šikanován za víru a náboženské přesvědčení a musel trvale odolávat nátlaku, aby ze školství odešel. To trvalo až do doby, kdy mu lékaři zařídili invalidní důchod, který prožil s rodinou v rodné obci. Zemřel v roce 1974.

Josef Krupička

POVÍDÁNÍ O VÍNĚ

KDY UŽ TA ZIMA SKONČÍ?



Rok 2010 už doputoval do třetího měsíce, ale počasí je stále spíše lednové. Teploty se stále nemůžou dostat nad nulu a na polích se stále povalují zbytky sněhu. Nedá se nic dělat, musíme vydržet a určitě se oteplí, ale v takovém počasí se do pravidelné a důležité práce ve vinohradech nikomu moc nechce.

Pro úspěšné provedení nejenom řezu, ale i vyvázání je potřebné stihnout tyto práce do konce měsíce dubna, protože při opoždění se budeme trápit s nadměrnou křehkostí a praskáním výhonů.

Zásady jsou většinou jednoznačné, ale jejich dodržování je někdy těžké. Někdy stačí nemoc, jindy zimní dovolená a delší období nepříznivého počasí a přesně rozplánované činnosti se rozsypano jako domeček z karet. V těchto případech nezbývá než víc zabrat, nebo povolovat pomocníky.

Pohled na vinohrady v blízkém i vzdáleném okolí nás ujišťuje, že teď už neotálí nikdo a všichni se snaží první a velmi důležitou práci ve vinicích zvládnout co nejdříve. Nepříjemné mrazení a neklid prožívají ti nešťastníci, jejichž vinice se nacházejí na dolních částech svahů, v horším případě přímo v dolinách. Lednové teploty se na jednom místě dostávaly i opakovaně pod -20 °C a při těchto hodnotách už je riziko namrznutí oček veliké.

Optimista se snaží najít na všem alespoň něco pozitivního, pokusím se tedy o několik pozitivních názorů. Kdyby poškozených oček bylo méně než 20 %, úroda by nebyla výrazně nižší, protože zbývající hrozny by měly tendenci narůst o něco větší. Takové hrozny by tedy na celkové váze za jeden keř ztrácely minimálně, ale množství moštu by bylo větší, protože počet semínek a slupek by byl menší, dá se tedy předpokládat, že bobule by měly být více nalité. Minulý ročník nám ukázal, že při špatném odkvětu se výnos může snižovat velmi výrazně, ale zase je vyvážený výrazně lepší vyzrálostí a často také výborným zdravotním stavem hroznů, protože na jejich vývoj je k dispozici více listů.

Já jsem přesvědčený, že poškození mrazem bude spíše místního významu a většina vinic v dobré kondici nebude při rašení vykazovat známky tohoto problému. Částečná prevence před mrazovým poškozením je péče o vinici takovým způsobem, aby keře nebyly přetěžovány nadměrnými výnosy. Dále udržování porostu přiměřeně čistého a zbaveného plevelů a samozřejmě pečlivé ošetřování proti rozvoji houbových chorob, aby dřevo mohlo dobře vyžrávat a zajišťovat tak násadu pro příští rok. Někdy se nám to daří téměř samo a někdy nás to stojí mnoho sil, ale tak už to chodí a jsme na tom všichni stejně.

Spoléhám se na nezadržitelný čas a věřím, že po vydání tohoto Štengaráčku už bude zima opravdu za námi, jaro už bude tady a většina z nás si přijde pochutnat na tradiční výstavu vín.

Ing. Aleš Urbánek

TOM SLUNÍČKO

Vážení čtenáři, po delší odmlce, vám opět píšeme pár článků o činnosti oddílu. Tentokrát jsem k psaní příspěvků přizval i další zástupce oddílu.

Za sebe bych rád upozornil na projekt, který jsem psal v roce 2009 a podávali jsme jej v listopadu a prosinci obci Šitbořice která podporu zamítla. Od Vodafone přišla zamítavá odpověď – dostali jsme se sice do druhého kola, ale v záplavě žádostí jsme neuspěli. Nakonec nadnárodní firma RWE uznala přínos projektu, a z celkové hodnoty 380 000,- Kč přispěla částkou 40 000,- Kč na vybrané části (první pomoc, korálkování, ...). Ve zkratce tu předložím výtah z projektu:

Projekt je zaměřen na všechny věkové kategorie: dětské hřiště, odpočinková zóna u hřiště pro dospělé (lavičky), školení první pomoci pro základní školu i veřejnost, víkendové akce a tábory, závody a dětský den (pro děti



do 18 let). Projekt má posloužit jako příklad pro všechny ostatní v obci i okolí – vždyť projekt budou realizovat děti a mladí lidé do 24 let. Jedná se o nenásilnou participaci mladých lidí do života obce, a o potlačení sociálně patologických jevů. Projekt ale zasahuje i dál než jen do obce, vždyť naši partneři jsou i z jiných okresů a krajů a rádi si zapůjčí vybavení, které nenecháme jen tak ležet ladem.

Jsm rádi, že nás dále podpořil časopis Turista a webový portál www.nacestu.cz, z místních to byli rybáři, kteří nám nabídli na oplátku za dodání části výzdoby na ples možnost vystavit propagační materiály na tábor 2010. A hlavně patří náš dík základní škole, která nám od prosince poskytuje prostory.

Mezi ty smutnější záležitosti patří rozhodnutí oddílu zrušit čajovnu pro starší, a následně úplné opuštění klubovny. Také bych rád uvedl na pravou míru spekulace o tom, že se rozpadáme. Není to pravda! Po úspěšných pěti letech práce s dětmi v téhle obci nemáme důvod!

Závěrem bych rád řekl, že je toho hodně, co letos podnikneme, a tak další zprávy podáme v příštím čísle.

Přeji všem čtenářům Štengaráčku, a našich článků v něm, dobrou zábavu!

*Jan Novotný,
hlavní vedoucí*

Vážení obyvatelé Šitbořic, čas utíká jako voda a my, turistický oddíl mládeže Sluníčko, se vám znovu ozýváme, abychom vás seznámili s naší činností a chystaným programem.

Naši odhodlaní a nadšení instruktoři a vedoucí se rozhodli povznést se nad potíže, které v závěru loňského roku trápily náš oddíl a díky tomu vám dnes můžeme znovu předložit pozvánku na připravovaný tábor 2010.

Mezi naše další akce, které připravujeme na rok 2010, patří rybářské závody, víkend v Třebíči, kurzy scrabboku, kurz korálkování, kurz první pomoci a v případě zájmu i další akce.

Věřte, že i přes to že klubovnu již nemáme, náš oddíl stále funguje. Proto prosíme: nedejte na řeči, že bychom snad ukončovali svou činnost. Již 5 rokem působíme v Šitbořicích a své aktivity každý rok posuneme o kousek dál, ať již jde o rafty, kurzy či samotné tábory. O děti se stará široké spektrum lidí (z různých míst), které si školíme. Letos budou vedoucí posílání opět na odborné přípravy a to první pomoc s akreditací a kurz cvičitele vedoucích turistiky (laicky učitel budoucích vedoucích). Tento kurz budeme mít na Hustopečsku a snad i celém Břeclavsku jen my. Členský poplatek pro letošní rok činní 500,- Kč a pro člena oddílu stojí tábor 1900,- Kč. Pro nečlena zůstává cena 2500,- Kč. Nevratná kauce je 1000,- Kč a je ji potřeba poslat na náš účet nejpozději do 15. května.

Tábor 2010 proběhne tradičně o letních prázdninách a tentokrát se podíváme na tábořiště pod Templštnem, které leží v překrásném údolí řeky Jihlavy, blízko města Ivančice. Na táboře budeme ubytováni ve čtyřlůžkových chatkách a užijeme si i velkého travnatého hřiště na volejbal nebo dvou nově zrekonstruovaných bazénů, které jsou také součástí tábořiště.

Stravování máme zajištěno v prostorné táborové jídelně, kde se o veškeré jídlo starají místní profesionální kuchařky s dlouholetou praxí.

Na kopci nad tábořištěm se vypínají zbytky starého románského hradu Templštný, založeného na konci 13. stol. řádem Templářů. Tato romantická zřícenina, kterou jsme si s instruktory prohlédli na jedné z našich víkendových výprav se přímo nabízí, aby se stala základem pro napínavou a strhující celotáborovou hru. Blízká obec Řeznovice se zase honosí jedním z nejstarších románských kostelů u nás, a tak nás celé okolí zasáhne zajímavou atmosférou.

V Ivančicích, které jsou od tábořiště vzdálené necelých 15 km, a tudíž snadno dostupné, se nachází krajská

nemocnice, pošta, farní úřad a diskont.

Na tom, aby byl letošní tábor co nejpovedenější, pracuje tým instruktorů už nyní. Ve svém volném čase a na vlastní náklady jsme uskutečnili už tři víkendové akce, během nichž jsme jednak navštívili tábořiště a trochu se seznámili s jeho okolím (blíže máme v plánu ho prozkoumat ještě před táborem, protože letošní na sních bohatá zima příliš nepřála našim objevitelským výpravám) a navíc jsme se věnovali školením o bezpečnosti práce s dětmi, kurzům první pomoci a sestavování co nejatraktivnějšího programu.

Musíme přiznat, že v realizaci našich plánů nám velice pomohl sponzorský dar od firmy Pramos, díky kterému jsme nakoupili materiál, který rádi využijeme i letos. Práce s dětmi si totiž žádá nejen nadšení a ochotu mladých vedoucích a instruktorů, ale také hmotné prostředky. Proto bychom rádi podělovali i dalším dárcům, mezi něž se řadí časopis Turista, internetový portál www.nacestu.cz, Klub českých turistů, Asociace turistických oddílů, odbor Klubu českých turistů Chameleon, oddíl TOM Kasiopea a v neposlední řadě významná nadnárodní společnost, která se zabývá distribucí plynu, RWE. Jak je vidět, tak náš malý oddíl dokáže oslovit i velké firmy, pro něž jsme zřejmě zajímaví. Mimo to máme všechny důvody věřit, že nás i v tomto roce podpoří firma Pramos. Na náš projekt předložený k posouzení zastupitelům obce Šitbořice přišla zatím zamítavá odpověď, ale vzhledem k tomu, že jsme dostali možnost jej přepracovat stále doufáme v nalezení kompromisního řešení.

Pevně věříme, že nabízíme výrazně lepší alternativu trávení prázdnin a víkendů, než je bezcílné utrácení volného času a nuda, která většinou vede k větším či menším projevům vandalismu a krácení si dlouhé chvíle alkoholem. Doufáme, že poskytnete svým dětem možnost prožít něco krásného a zajímavého.

*Kateřina Loučková,
programová vedoucí*

VÍKENDOVÁ AKCE PODIVÍN

Jednoho deštivého dne jsme se vydali na víkendové školení do vinařské obce Podivín v koutku jižní Moravy. Po příjezdu na místo jsme byli velmi mile překvapeni. Byla to krásná budova v zahradě mateřské školky, kde v koutku stála taková malá malebná chaloupka. Když jsme s úspěchem nanosili všechny svoje věci do klubovny, která je v přízemí domečku, přivítaly nás děti místních skautů, právě slaňujících na umělé stěně. Tu mají přímo v budově a spojuje jim přízemí a první patro. Po velmi milém přivítání jsme se odebrali do pracovny, a tam jsme probírali věci spojené s pořádáním akcí a organizací tábora.

V sobotu ráno jsme pokračovali v plánování akcí, jako bude víkend v Třebíči nebo sjíždění řeky, a hlavně ovšem chystání her pro tábor.

Pak se kluci odebrali do kuchyně a tvořili oběd. Měli jsme opravdu famózní opékané špekáčky s bramborem. Po obědě jsme se vydali na procházku do Bořetic kde jsme si prohlédli celou obec. Po prohlídce jsme se vydali na cestu přes vinohrady a došli jsme na rozhlednu na Kraví hoře. Počasí bylo nádherné, a tak jsme se krásně pokochali vinicemi. Akorát ta cesta, povím vám, to bylo něco! Samý kopec. A dálka to byla. Ale my jsme se nevzdali, a tento kopec jsme zdolali. Nazpět jsme si vybrali nádhernou cestu! Byla to polňačka plná bláta.

Večer jsme hráli noční hru „Kdo uteče, ten vyhraje“. Ta všechny natolik unavila, že jsme se odebrali do svých spacáků.

V neděli ráno jsme předali chaloupku zpět skautům, a vydali se přes kostel na cestu domů. Všichni jsme byli s touto akcí velmi spokojeni a už jsme se všichni těšili na další podobné akce.

Václav Bažant
vedoucí oddílu

JAKÉ TO BYLO V TÁDŽIKISTÁNU (3. ČÁST - DOKONČENÍ)



Dnes je tu dokončení povídání o výpravě do Fanských hor v Tádžikistánu...

neděle, 12. srpna 2007 (14. den)

Na rozdíl od sychravého včerejška je dnes nádherně. Jdeme pěkným travnatým údolím, s několika menšími soutěskami a občas míváme ohromné balvany, nad kterými by boulderistovo srdce zaplesalo. Jenže nám lezení po kamenech nic neříká. Jak sestupujeme, potok se mění v dravou říčku s peřejemi a pomalu přibývá vegetace. To je příjemná změna.

K polednímu přicházíme na travnatou pláň. Jsou tu opuštěné ohrady pro dobytek a starý rezavý srážkoměr, který už ale dávno nikdo nekontroluje. Planina končí kolmým srázem. Tady trochu bloudíme, než nacházíme cestu kudy dál. Ta správná pěšina obchází sráz zleva a po ní se dostáváme pod téměř kolmou stěnu z usazených hornin. Je to pozůstatek morény, kterou sem kdysi dotlačil ledovec. Ten sice dávno roztál, ale zbytky morény zůstaly dodnes. Nános hlíny a kamení vypadá na první pohled nestabilně, ale erozi odolává překvapivě dobře.

U potoka pod morénou zastavujeme na oběd. Zatímco se přehrabujeme v batozích, přichází pěšinou od řeky Tádžik se dvěma osly obtěžkanými nákladem. Zastavuje u nás a nechává osly odpočinout od plných pytlů. Veze prý zásoby pro svého bratra, který někde tady v horách pase přes léto ovce. Nabízí nám cukr a žvýkáci tabák. Bereme si jen kousek cukru a na oplátku nabízíme právě dovařenou polévku, ale nechce. Po obědě ještě odpočíváme a chlapík taky chvíli zůstává, než se jeho osli dostatečně nažerou pichlavých bodláků, co tady rostou za skalkou.

Tádžik není nijak zvlášť přívětivý, ale má zářivý úsměv. Nějaký ten zlatý zub tu má hodně lidí, to patří k místním tradicím, ale tenhle jich má plnou pusku.

Po odpočinku pokračujeme dál. Řeka hučí v peřejích někde hluboko pod námi a stezka šplhá po úbočích kopců. Trvá dlouho, než se zase dostane-

me dolů k vodě. Tady se údolí začíná otevírat a po jeho plochem dně už se jde o dost pohodlněji.

Procházíme řídkým lesíkem s kobercem hebké trávy. Je tu dost vlhko a řeka se rozlévá do několika ramen a tůní. Je to tedy spíš lužní lesík. I tak se tu utáboříme. Jsou jen čtyři hodiny a dalo by se jít klidně dál, ale nemůžeme to dnes nijak hrotit. K jezeru Iskanderkul to máme jen kousek. To v pohodě dojdeme zítra.

Nejpříhodnější místo na spaní nacházíme na prosvětleném palouku, kde je sucho a staré ohniště mezi kameny. Věci z batohů necháváme povalovat u stanu a jdeme vařit. Dnes po dlouhé době zase na ohni. Čas příjemně plyne v pomalém rytmu vlahého podvečera, kdy se slunce líně sklání k západu a kdy není kam spěchat. Zvolna uklízíme věci rozložené kolem stanu, když okolo projíždí domorodec na oslu.

Okamžitě se zajímá o naše lano úhledně smotané do panenky a hned abychom mu kus dali. Kousek by mu prý stačil. No to tak! Řezat kvůli němu fungl nové lano, to by tak scházelo. Nic! Ale dotírá dál. Na krku čelovku od Petzla, kterou mu snad dala nějaká Francouzka jako dárek. A my jsme na něj zlí, protože mu nic nechceme dát! Nedá si pokoj. Čtyři metry by mu stačili. Proč mu je nechceme dát, když mu Francouzka dala „fanáryk“? Nic, lano nebude! Na to může zapomenout. Je neodbytný. „Padárok, padárok“, dožaduje se stále. Raději



Příprava večeře.

foto: František Valíček

házu lano do stanu, aby ho neměl na očích, ale nechce to pochopit.

Už nás to handrkování nebaví a přemýšlíme, jak se ho konečně zbavit. Máme tu kus tenčí šňůry, ty čtyři metry to skoro budou, tak mu ji se skřípěním zubů nabízíme, aby už dal pokoj. Ale vymlouvá se, že je moc krátká.



Kluci učí jezdit holky na oslech.

foto: František Valíček

A zase jsme na něj hrozně zlí, jinak bysme mu přece dali „padárok“. Asi si představuje tak deset metrů nebo rovnou celé lano. Pomalu se však smiřuje s tím, že lano nedostane. Než to vzdá, chvíli ještě prudí. Somruje aspoň tu krátkou šňůru, kterou ještě před chvílí nechtěl a s tou pak mizí pryč. No konečně!

Do tmy pak sedíme u ohýnku a povídáme si. Už se nám to krátí. Zítra je náš poslední den tady v horách.

pondělí, 13. srpna 2007 (15. den)

Verča vstává jako vždy první, leží před stanem a opaluje se. Chlapík, jedoucí kolem, je tím tak zaujatý, až div, že si neukroutí hlavu.

Po snídani pokračujeme dál hezkým údolím řeky Arch. Je poznat, že se blížíme k nějaké vesnici. Dlouhou dobu jdeme kolem zavlažovací strouhy. Postupně přibývá můstků přes řeku, vyšlapaných stezek a jiných známek lidské činnosti. Pak se objevují první políčka.

Míjíme jedno takové s mladým obilím a nemůžu od něj odtrhnout oči. Ta svěží zeleň je úžasná. Naráz si uvědomuju, proč se nám včera tak líbilo v tom lesíku. Bylo tam zeleno! Už dva týdny se pohybujeme v prostředí, kde převládají barvy ledu a kamení. Když je někde vegetace, tak šedivá a zaprášená. Prach už máme zalezlý úplně všude. Ta zelená nám prostě chybí.

Na dohled od vesnice potkáváme dva Tádžiky. Jeden z nich je ten, kterého Verča ráno při opalování tak zaujala. Jsou mladí a hovorní. Dovídáme se, jak se tu u nich žije a zkusíme pak i jezdit na jejich oslech a vůbec je to příjemné setkání.

Do vesnice nejdeme, ta je za řekou, a procházíme jen mezi stájemy pro dobytek. Tady už jsme zpátky v civilizaci. Dá se sem dojet autem a je tu elektřina, telefonní signál. To ale znamená, že odtud až do kempu u jezera to bude „pochod smrti“. A taky že jo. Nezáživné tupé dupání po široké tvrdé cestě, kde není nic zajímavého. Takové jsou návraty z hor vždycky.

Scházíme po silnici kolem strže, kde se v hloubce divoce valí řeka. Dole pod serpentínami odpocíváme na obrovském kameni u cesty a posíláme domů nějaké esemesky. Procházíme meruňkovým sadem a jsme u jezera Iskanderkul. Ještě dojt na druhou stranu kde je turbáza a tady už naše putování Fanskými horami končí. Sem by pro nás mělo zítra přijet auto, co jsme si domluvili u Rufiny.

Správce kempu se hned živě zajímá o to, kde jsme všude byli. Když slyší, že jsme vylezli na Energii, rozpovídá se o tom, jak tady ve Fankách jako malý potkával Arno Puškáše, známého horolezce od nás z Vysokých Tater. Na nás Čechoslováky tu vůbec hodně vzpomínají. Než tady vypukla v devadesátých letech občanská válka, jezdilo sem z Československa hodně horolezců. A že už jsme dávno rozdělení na Čechy a Slováky? To je moc nezajímavé. Pro ně jsme pořád Čechoslováci. Na to slyší.

Ubytování se nám zdá jako největší luxus. Prostorné chatky s několika místnostmi, drátěné postele, čisté povlečení, pivo Baltika. Co víc si přát?

Utahaný, špinavý, splavený od slunce a chudší o sedm kilo sedím na lavičce před chatkou. S Baltikou číslo 7 v ruce pozoruju západ slunce nad horami za jezerem. V hlavě se mi honí myšlenky na všechno, co jsme prožili, a jsem spokojený. Upíjím pivo z plechovky a říkám si: „Stálo to za to! Díky!“



Vesnice a zelené políčko za řekou.

foto: František Valíček

Později jdeme na večeři do místní jídelny. Partička Rusů sedící u vedlejšího stolu se s námi nebaví. Po večeři přichází tři místní pánové a německý pár. Po chvíli nás zvou ke stolu a objednávají láhev vodky. Družba začíná.

Všichni tři jsou z Dušanbe. Dělají vodovodní instalace nebo tak něco a teď jsou tu na dovolené. První dva jsou Tádžici. Ten upovídanější z nich je synem učitele a zajímá ho kultura. Puškin, Goethe, ví kdo to byl Fučík a že překládal z perštiny. Chabib, poslední z trojice, je arab. Má doma tři manželky a ostatní si ho trochu dobírají, že si může vzít ještě jednu, jestli mu to nestačí.

Popijíme vodku a bavíme se o všem možném. Od německých fotbalistů až po dávné perské filozofy. Dochází vodka, objednáme koňak. U každé skleničky pronese někdo z nás přípitek: na družbu, na Fanské hory, na vlast, na naše rodiny, ... Než se dostane na všechny, je láhev koňaku taky skoro prázdná a my trochu veselí. Ptáme se našich nových známých, jak to, že jako muslimové pijí alkohol? Na to oni odpovídají, že jejich básník a filozof Omar Chajjám už kdysi ve dvanáctém století řekl, že s dobrými lidmi se pít může!

Zvou nás na čaj a sušenky k nim do chatky. Dobrá zábava pak pokračuje i tam a rozcházíme se až kolem půlnoci. Škoda že už zítra odjíždíme.

úterý, 14. srpna 2007 (16. den)

Na drátěných postelích se spí náramně a vůbec se nám nechce vstávat. Balíme a čekáme na telefon od Rufíny. Měla nám sem do kempu zavolat, ale neozývá se.



Příprava čaje u Chabiba (vlevo). foto: František Valíček

lik peněz nemáme. S pomocí šoférova mobilu to řešíme se spolupracovníkem Rufíny. Nakonec si necháváme jen něco málo dolarů na hotel a zbytek putuje do obálky pro Rufínu. Na pokrytí jejích nákladů by to mělo stačit.

Nakládáme batohy do otřískaného UAZu a odjíždíme. Směr Dušanbe. Po pár desítkách kilometrů začíná auto nějak hůř řadit. Zprvu to není nic tragického, ale postupem času se to zhoršuje. Jedeme ještě několik kilometrů až na hlavní silnici, kde řidič zastavuje a otvírá kapotu. V zápětí je problém jasný. Praskla trubička od spojkového



Autoopravna.

foto: Veronika Foltánková

pedálu. Šofér nad tím chvíli dumá, načež prasklinu zkouší zalepit lepidlem, které vyhrabal někde v autě. Kapalina však stříká dál, při každém sešlápnutí pedálu a nám se v hlavách začínají honit myšlenky, jak se do Dušanbe dostat jinak. Ještě že máme do odletu jednodenní rezervu.

Řidič to však ještě nevzdává. I přes rachot převodovky při každém řazení zkouší jet dál. Po chvíli to ale otáčí a jedeme zpět. Vracíme se po hlavní silnici asi dva kilometry. Míjíme odbočku, odkud jsme přijeli, a pokračujeme dál až do vesnice, kde vjíždíme do dvora autoopravny. Jedna menší bouda, pár aut okolo. Všechno se opravuje venku. Zrovna tu jeden kluk v prachu na zemi svařuje výfuk a druhý rozebírá karburátor.

Vypadá to na delší pauzu. Sedíme ve vedlejší jídelně u stolu pod stromem a Verča píše omluvný dopis Rufíně, ve kterém vysvětluje, proč posíláme mihn peněz. Dáváme si něco k jídlu a u toho pozorujeme dění v opravně a hlavně kolem našeho auta. Tři chlapi, včetně našeho řidiče, diskutují u otevřené kapoty a pokoušejí se různými způsoby prasklinu utěsnit. Zkoušejí různé objímky s těsněním, ale bez úspěchu. Chtě nechtě musí trubičku z auta vymontovat. Kluk s autogenem ji svařuje a opravená putuje zpět na své místo.

Vyrazíme tedy znovu na cestu a doufáme, že už to bude bez problémů. Jedeme takových třicet čtyřicet kilometrů, když se auto bez varování zastavuje. Řidič chvíli zkoumá motor a pak hlásí, že nám raději stopne nějaké auto a domluví náhradní odvoz do Dušanbe.

Několik plných aut projíždí kolem, než zastaví tři mladí kluci se dvěma oply. Náš řidič s nimi domlouvá odvoz a dává jim část peněz, které jsme mu zaplatili za cestu. Hotové, domluvené. Batohy překládáme do jednoho

auta a my se soukáme do druhého, abychom byli všichni pohromadě.

Ve třech se na zadních sedadlech trochu mačkáme, ale hlavně že jedeme dál. Vepředu sedí Ali a jeho kamarád, který řídí. S druhým autem jede další jejich známý. Vozí prý takhle auta odněkud z Ruska a doma je prodávají.

Stejně jako při cestě do hor zastavujeme na odpočinek



S Alim (úplně vpravo) a jeho kamarády.

u pramene minerálky kousek před sedlem Anzob a dávat si meloun. Podruhé Ali zastavuje v serpentínách na druhé straně sedla, kde u silnice místní děcka nabízejí takové bílé kuličky velikosti pětikoruny. Mají být uplácené z jogurtu a vysušené. Jsou strašně tvrdé. Žmoulám pak jednu v puse aspoň hodinu.

V podvečer se blížíme k Dušanbe. Z dlouhé cesty po horských cestách jsou auta špinavá a pokrytá vrstvou prachu. Zastavujeme u „myčky aut“, což jsou dva kluci s hadicí, kartáčem a hadrou. Zatímco se ti dva činí na kapotách aut, z typického podřepu je pozorují řidiči a další přihlížející. Pořád je tu hlouček lidí a ve frontě dvě až tři auta. Když skončí umývání, přichází řada na smlouvání o ceně. Je u toho hodně dohadování a hledání zbylé špíny i na těch nejméně přístupných místech auta.

V čistém autě projíždíme předměstími Dušanbe. Potkáváme dvě policejní hlídky stojící u silnice nebo na křižovatce. Z té první si kluci nic nedělají a ujíždí vesele dál. U té druhé ale raději zpomalují. Tihle by je prý mohli honit.

Ptáme se Aliho, jestli by nás mohl zavést do hotelu, kde jsme spali už při přeletu. Ten o tom ale nechce ani slyšet. Jsme přece jeho hosté a budeme tedy bydlet u něj.

Na ulici Schmidta, kde Ali bydlí, přijíždíme večer. Nové stavení s malým dvorkem, který přechází v zahradu s bujnou vegetací. Vzadu další domek, kde bydlí celá rodina.

Ukládáme batohy do místnosti, kde budeme spát, a seznamujeme se s Aliho rodinou. Pak nám ukazují

baňu, kde se můžeme osprchovat. Toho velice rádi využíváme, protože po celodenním cestování jsme řádně zaprášení a teplou vodu už jsme neviděli skoro tři týdny. Následuje bohatá večeře a pak už se ukládáme ke spánku. Před spaním ještě chvíli sledujeme místní programy v televizi, ale za chvíli už spíme.

středa, 15. srpna 2007 (17. den)

Snídáme v zahradním altánku, který je středem celé domácnosti. Vyvýšená podlaha, na zemi koberec a polštáře, uprostřed nízký stůl, jednoduchá střecha proti slunci. Sedí se na zemi, jídlo se podává ve velkých mísách doprostřed stolu a každý si bere, kolik chce. A nikdy u toho nesmí chybět čaj. Po jídle se polehává na polštářích, popíjí čaj, zbytky čaje z misky se lijí přímo do strouhy, kterou pod altánkem protéká voda. Všechno se děje tak nějak klidně a pohodově, nikdo nikam nespěchá. Čas tu nemá velkou cenu, jen si tak si plyne.

U jídla s námi sedí Aliho mladší bratr, sestra, švagrová od staršího bratra, máma i babička. Prostě všichni co jsou zrovna doma. Dovídáme se, že se Ali bude za dva týdny ženit. Ukazuje nám fotku svojí nastávající, kterou však taky ještě jinak než na fotce neviděl. Mohl si prý vybrat i jinou nevěstu, ta ale byla z venkova a to on nechtěl. Vybral si tedy tuhle, která je z města. V tom prázdném stavení, kde jsme spali, budou po svatbě bydlet.

Po snídani bere Ali Verču a mě na bazar, kde si chceme koupit něco na památku. Proplétáme se spleť úzkých uliček, kde musíme dávat dost velký pozor, abychom se vzájemně neztratili. Na tomhle bazaru se prodává hlavně oblečení, boty, keramika, a věci do domácnosti. Pro



Malí Tádžikové.

foto: Veronika Foltánková

známé doma kupujeme čajové misky, mandle v peckách a pro sebe zdejší tradiční pokrývky hlavy.

Při zpáteční cestě se zastavujeme v krámku se svatebními šaty, kde si Verča i nějaké zkouší. A hned vedle si zkoušíme slavnostní kabáty oba dva.

Cestou k autu procházíme ještě technickým tržištěm, kde se dá koupit cokoliv od koleček do hodiniek po ozubená kola velikosti pneumatiky. Drobný elektroinstalační materiál i kabely silné jak ruka. Prostě všechno, co si jen člověk dovede představit.

Za celou dobu, co jsme v Tádžikistánu, jsem se neholil. Už to začíná být nepříjemné a zvlášť tady ve městě si připadám dost divně, protože tu, na rozdíl od mých dřívějších představ, skoro všichni muži chodí oholení. Na zpáteční cestě to tedy bereme oklikou přes holičství.

Chvilí čekáme, než na mě přijde řada. Sedám si do křesla, holič se ptá, jak to bude a dává se do práce. Je to neuvěřitelně příjemný zážitek. Sedím v pohodlném křes-



U Aliho doma.

foto: František Valíček

le, v zrcadle pozoruju holičovo umění a „chrochtám bláhem“. Pěna, štětka, břitva, voda po holení. Klidně bych tu seděl až do večera, taková je to slast.

Před holičstvím Ali potkává svého strýce a ten nás hned zve k sobě domů a ukazuje nám celou svoji zahradu. Ochutnáváme jeho okurky, meruňky, fíky. Pak už se vracíme k Alimu domů na oběd.

V polední pauze se Ali domlouvá co a jak s jeho známými, kteří pracují na jeho novém domě, zatím co on se celý den věnuje nám. Když je vše vyřízeno bere nás za město k jezeru, kde se dá koupat. Jede s námi i jeho kamarád, který včera řídil auto.

Bereme s sebou duši z kola nákladního auta a po cestě kupujeme meloun. Koupání je příjemné. Plaveme, poleháváme na nafouklé duši nebo na břehu pod stromy, jíme meloun, pozorujeme malé děcka skákající do vody. Verča s Alim plavou až na druhou stranu jezera a pak se vrací po břehu zpátky. Pohoda, klídek.

Cestou „domů“ zastavujeme u tržnice s jídlem. Kupuju našim domů na ochutnání lepjošky a zkusíme nějaké zdejší dobroty.

Proplétáme se městem a Ali na každém rohu někoho zdraví. Dřív prý býval taxikářem a tak tu zná spoustu lidí.

Jízda městem je velice zajímavá. Na širokých silnicích, kde mohou jet v jednom směru až čtyři auta vedle sebe, nejsou namalované žádné pruhy. Jen obrubník odděluje

oba směry. Auta se na naše zvyklosti chaoticky prolétají mezi sebou, zastavují, kde se jim zachce, troubí na sebe navzájem nebo na kolemjdoucí. Na křižovatkách těchto širokých silnic jsou semaforey, ale neodbočuje se na nich doleva. Kdo má takovou potřebu, odbočí naopak vpravo a po chvíli je v dělícím pásu mezera, kde se otočí do protisměru.

Podvečer trávíme u Aliho doma. Jíme, popíjíme čaj, povalujeme se na polštářích a povídáme si s domácími. Už za tmy nás Ali veze na noční prohlídku města.

Po návratu je čas připravit se na odlet. Letí nám to ve čtyři ráno. Pomalu přebíráme všechny naše věci a balíme batohy. V tom přichází Aliho sestra s mámou a k našemu velkému překvapení nám dávají dary. Každému dvě nádherně malované misky na čaj. Žádné obyčejné, jaké jsme si koupili dopoledne na bazaru nebo z jakých jsme pili u oběda. Holky ještě od Aliho sestry dostávají sponky do vlasů. A já, ač vlasů pomálu, nakonec taky. To abych je mohl někomu dát.

Docela nás to zaskočilo a nejsme na to připravení. Nemáme nic, co bysme jim mohli dát na oplátku. Verča našla aspoň nějakou drobnost pro Aliho sestru.

Kolem půlnoci se loučíme s domácími a Ali nás veze na letiště, kde s námi čeká až do odletu.

Odletová hala je ještě zavřená. Sedíme skoro dvě hodiny na obrubníku před halou. Je horká letní noc. Moc nemluvíme. Jen občas někdo prohodí nějaké to slovo. Znovu prožíváme všechno, co jsme s Alim prožili. Ač to není ani dva dny, co jsme ho náhodou poznali, zdá se to jako neuvěřitelně dlouhá doba. Byl to čas, který se neměří na hodiny a dny, ale na zážitky. Jako bychom tu byli od nepaměti. Všechno, co bylo před tím, vybledlo, stalo se dávnou historií.

Otevírají halu. Přesouváme se dovnitř a řadíme se do fronty na odbavení. Ali jde s námi. Stále bez velkého hovoření se posouváme frontou až ke skleněné přepážce, za kterou už Ali nemůže. Loučíme se obětím. Ali je klidný. Prostě to tak musí být. Ale my tak klidní nejsme.

Ted' už sami postupujeme k dalším dveřím, ale Ali stále čeká venku za skleněnou přepážkou. Než projdeme dalšími dveřmi, za které už není vidět, loučím se s Alim ještě gestem. Holky už se posunuli až za dveře tak tedy procházím i já.

Reinhold Messner v jedné svojí knize píše, že po každé výpravě v člověku zůstává velká černá díra. Tím větší, čím silnější jsou zážitky. Nebývá než souhlasit. Naše letadlo za ranního rozbřesku stoupá nad Fanské hory a do nás se vkrádá prázdno...

PS: Po návratu jsme Alimu poslali jako svatební dar klobásku s šitbořickým znakem a holky přidali hrníčky.

František Valíček

www.fero.cz

SPORT

TURNAJ MISTRŮ SVĚTA V KOLOVÉ

Dovolte mě, abych Vám, po právě skončeném 43. ročníku TMS v kolové, v krátkosti objasnil principy na kterých stojí pořádání tohoto turnaje v Šitbořicích s návazností na činnost oddílu kolové v Šitbořicích.

Jak jistě všichni víte, turnaj vznikl v roce 1966 – rok po získání 1. titulu mistra světa legendární dvojice - bratři Pospíšilů.

Po nezájmu organizátorů z Velké Bíteše o pořadatelství (ztráta sponzorů), se parta nadšenců ze Šitbořic rozhodla pokračovat ve slavné tradici turnaje v sokolovně v Šitbořicích. Již tehdy závisela organizace turnaje v Šitbořicích, na ochotě nejen členů oddílu kolové, ale hlavně tzv. „přátel organizování TMS v kolové“. Dnes, po právě skončeném 15. ročníku TMS v Šitbořicích, lze říci, že pomoc těchto příznivců je již tak zautomatizována, že stačí sdělit pouze termín a úkoly spojené se zabezpečením turnaje každý vykonává sám. Samozřejmě, každý rok se snažíme zlepšit organizaci turnaje, která je však do jisté míry závislá na ekonomických podmínkách.

Každý rok se spolu se spolupřátelstvem – TJ Favorit Brno- snažíme na turnaj pozvat nejlepší hráče – účastníky

turnajích žáků a juniorů se mohou představit naši nejlepší hráči v konkurenci zahraničních družstev před domácím publikem, na což se kluci velice těší ať už je úroveň hry jakákoliv.

Pořádání TMS má také velký význam v propagaci obce a podnikatelských subjektů nejen v regionu. Návštěvníci turnaje, zahraniční hráči a jejich doprovod si pochvalují neopakovatelnou atmosféru a komplexní zabezpečení.

V neposlední řadě je pro oddíl kolové důležité ekonomické hledisko při pořádání TMS. Zisk z turnaje umožňuje pokrýt roční náklady na činnost oddílu, jehož hlavní položkou je nákup velomateriálu.

Udržování „vozového parku“ na náklady oddílu dává volnost v rozhodování zda se na tento náročný sport dát či nikoliv. Na druhou stranu vedení oddílu očekává automatickou pomoc rodičů hráčů nebo hráčů samotných při pořádání nejen TMS ale i turnajů v průběhu roku.

Samozřejmě činnost oddílu nemá budoucnost, pokud nejsou do tréninkového procesu začleněni nejmladší hráči (7 – 9 let). V současné době máme 2 volná kola pro nejmenší hráče. Pokud máte zájem, aby Váš syn vykonával nějakou sportovní činnost, přiveďte jej na trénink a pod metodickým vedením trenérů a současných nejlepších hráčů můžete sami dovést své dítě k domácím i zahraničním úspěchům.

Závěrem mi dovoluji poděkovat všem spolupřátelům a zejména podnikatelským subjektům v čele s generálním sponzorem – PRAMOS a.s. za úsilí a podporu při pořádání TMS a zachování slavné tradice tohoto sportu nejen v obci ale i v ČR.

*Robert Zvolánek st.,
předseda organizačního výboru TMS 2010*



Pramos cup – dorostenci – Šitbořice vs Kolárovo (SK).

foto: Jan Zelinka

posledního mistrovství světa. To se nám však, vzhledem k obsazenosti volných termínů v kalendáři UCI, nedaří zcela realizovat. Pro nejlepší světové hráče je přednější hrát na domácích mistrovských turnajích, kvalifikovat se na MS a pokusit se získat medaili nebo titul mistra světa. Tento postup nejlepších hráčů z první světové čtyřky je pochopitelný – není víc v tomto sportu než získání medaile nebo titulu mistra světa. Přesto, se po návrhu postupu Jindřichem Pospíšilem o lepší obsazení turnaje v příštím roce pokusíme.

Pro činnost oddílu je pořádání TMS v Šitbořicích důležité z mnoha hledisek. V doprovodných mezinárodních

FOTBAL

Vážení příznivci Šitbořické kopané, rád bych Vás informoval o zimní přípravě našich mužstev. Zimní příprava začala 15. 1. 2010 a zapojilo se do ní celkem 18 hráčů družstva dospělých a 13 hráčů družstva dorostu. Mužstvo dospělých doplní na půlroční hostování Roman Kresa z Vojkovic.

Letos bylo do zimní přípravy zahrnuto i soustředění v obci Tři Studně u Nového Města na Moravě, které se konalo od 11. 2. do 14. 2. 2010. Celkem se soustředění zúčastnilo 15 hráčů. Bylo odehráno jedno přátelské utkání na umělém povrchu ve Žďáře nad Sázavou proti družstvu z Vlachovi. V tomto utkání naši prohráli 1:0.

Od 30. 1. do 14. 3. 2010 jsme každou neděli odehráli přátelské utkání v Otnicích s těmito výsledky:

Šitbořice – Velké Klobouky 0:5, Šitbořice – Velké Klobouky 6:4 (dorost), Šitbořice – Velké Hostěrádky 2:1, Šitbořice – Moutnice „A“ 3:2, Šitbořice – Nikolčice 5:1

Nezapomeňte, že již 4. 4. na Velikonoční neděli se naše mužstvo dospělých utká na domácím hřišti s Křepicemi.

ROZLOSOVÁNÍ JARNÍ ČÁSTI:

Muži, TJ Sokol Šitbořice, III. třída, sk. B:

Kolo	Datum	Začátek	Soupeř	Kde
15.	28. 03.	15:00	Pouzdřany	V
16.	4. 4.	15:30	Křepice	D
17.	11. 4.	15:30	Velké Němčice	V
18.	18. 4.	16:00	Krumvíř	D
19.	25. 4.	16:00	Brumovice	V
20.	2. 5.	16:30	Vranovice	D
21.	9. 5.	16:30	Vrbice	V
22.	16. 5.	16:30	Velké Pavlovice B	D
23.	23. 5.	16:30	Velký Dvůr	V
24.	30. 5.	16:30	Boleradice	D
25.	6. 6.	16:30	Uherčice	V
26.	13. 6.	16:30	Ivaň	D
14.	20. 6.	16:30	Kobylí	V

Dorost, TJ Sokol Šitbořice, Okresní přebor dorostu:

Kolo	Datum	Začátek	Soupeř	Kde
17.	28. 3.	12:45	Hlohovec	V
14.	2. 4.	15:00	Kostice	D
18.	4. 4.	13:15	Bořetice	D
19.	11. 4.	13:15	V. Něm. / Křepice A	V
20.	18. 4.	13:45	Nosislav	D
21.	25. 4.	13:45	Charvat. Nová Ves	V
22.	2. 5.	14:15	Zaječí	D
23.	9. 5.	14:15	Vranovice	V
24.	16. 5.	14:15	Rakvice	D
29.	21. 5.	17:00	Kostice	V
25.	23. 5.	14:15	Tvrdonice	V
26.	30. 5.	14:15	Lanžhot	D
27.	6. 6.	14:15	Strachotín	V
28.	13. 6.	14:15	Mikulov	D
16.	20. 6.		VOLNO	
30.	26. 6.	15:00	Kobylí	D

Doufám, že nás opět přijdete v hojně počtu podpořit, tak jak tomu bylo v podzimní části a že zlepšenými výkony našich hráčů se nám podaří i na příští sezónu zachovat III. třídu v naší obci.

Martin Kříž



Soustředění na Třech Studních.

FLORBAL

Jak jsme Vás již v některém z předchozích čísel informovali, pod hlavičkou Orla Šitbořice hraje v Orelské lize družstvo Mužů. V sobotu 6.3.2010 se hrálo družstvo Mužů Orel Šitbořice dva zápasy, proti prvnímu družstvu z tabulky Orlu Boskovic a čtvrtému Orlu Dolní Bojanovice. Zvláštností našeho družstva je to, že jiná družstva omlazují tým, kdežto my ostaršujeme. Na turnaj za Orla poprvé nastoupil Michal Hofferik, Pavel Halas a již podruhé Rošťa Zouhar, kteří jsou spolu se mnou třicátníci. V sestavě jsem nechyběl já, Petr Konečný a Martin Turek. Věkový průměr nám snižovali teenageři brankař Martin Bartošek a Tomáš Hos. První zápas proti Boskovicím byl velice vyrovnaný a padalo i dost gólů, ale v konečném součtu měly o trochu víc štěstí Boskovice a porazily nás těsně 6:5. Druhý zápas jsme odehráli proti mladíkům z Dolních Bojanovic. Na začátku to vypadalo, že nás družstvo plné mladých a technicky zdatných mladíků uběhne a rozstřílí. Avšak opak byl pravdou. Rozvaha starších hráčů a skvělá kombinační hra, doplněná důrazem a nadšením ze hry rozhodla a mladíky jsme porazili vysoko 13:3 a upevnili si 3. místo v tabulce a zajistili postup do finále Orelské florbalové ligy již dvě kola před koncem soutěže. Hráči věří, že v tomto finále uspějí a dovezou domů některou z medailí.

Jaroslav Hála

My, žákyně ZŠ Šitbořice, jsme se zúčastnily okresního školského kola ve florbale v kategorii III. (7. Třída a mladší) i v kategorii IV (9. třída mladší). To se konalo 16. 12. 2009 v Šitbořicích. Třeba že jsme převážně hráčky 7. třídy a jedna 6. Třídy, získali jsme první místo v obou kategoriích a díky tomu postoupili do krajského kola. Krajské kolo se konalo v kategorii III. 13. 1. v Pohořelicích a v kategorii IV. 20. 1. v Jedovnicích.

V Pohořelicích jsme první zápas hrály s Jedovnicemi, se kterými jsme vyhrály bez problému 8:2. Druhý zápas jsme hrály s Hroznovou Lhotou, se kterou byl zápas velmi vyrovnaný a nakonec to skončilo remízou 3:3. Další

zápas jsme si zahrály s Brnem, a ten jsme také vyhrály 4:2. Po těchto zápasech jsme se dostaly až do semi-finále, kde jsme hrály s Vyškovem. Hra byla napínavá, ale nakonec jsme to dokázaly a vyhrály jsme 3:1 a díky tomu jsme se dostaly až do finále. Ve finále jsme se opět utkaly s Hroznovou Lhotou. Utkání bylo velmi napínavé a vyrovnané. Na začátku hry jsme daly první (ale zároveň poslední) gól. Za pár minut soupeřky vyrovnaly. Celý zápas jsme držely vyrovnaný stav, a pár sekund před koncem jsme dostaly velmi nešťastný gól. Posledních pár sekund jsme se snažily ze všech sil vyrovnat, daly jsme do toho úplně vše, ale nedokázaly jsme už nic udělat. Po skončení zápasu jsme všichni se smutkem v očích odešli do šatny. Na vyhlášení výsledků jsme došly zklamáné, ale měly jsme 2. místo a k tomu ještě krásné stříbrné medaile s nádherným, velkým pohárem, který už je vystaven mezi ostatními poháry v základní škole.

mané, ale měly jsme 2. místo a k tomu ještě krásné stříbrné medaile s nádherným, velkým pohárem, který už je vystaven mezi ostatními poháry v základní škole.

V Jedovnicích, kde jsme hráli proti starším holkám, už to bylo náročnější, zvláště když nám chyběli dvě hráčky. Přesto jsme sehráli velice vyrovnané zápasy a nakonec získali pěkné 5. místo.

Za celý tým bychom chtěly poděkovat hlavně trenérovi Jaroslavu Hálovi a panu učiteli Tomáši Mottlovi.

Složení hráček: Aneta Venerová, Hana Dopitová, Hana Košvicová, Marie Halasová, Nikola Hofferíková, Pavlína Holacká, Pavlína Steinbocková, Tereza Baranová, Vendula Nováková a Luice Němečková (brankařka)

Nikola Hofferíková, Hana Dopitová a Marie Halasová

OBRAZOVÁ KRONIKA



14. 2. 2010 – Masopustní průvod.

foto: Petr Krupička



19. 2. 2010 – Stupně vítězů Pramos cup žáci.

foto: Jan Zelinka



27. 2. 2010 – Obecní zabíjačka.

foto: Alois Kaňa



27. 2. 2010 – Obecní zabíjačka.

foto: Alois Kaňa

Štengaráček - zpravodaj obce Šitbořice, březen 2010, č. 2010/1, ročník 16
 šéfredaktor: Ing. Josef Zelinka; sazba: František Valíček; členové redakční rady: –
 vydal: OÚ Šitbořice, Osvobození 92, Šitbořice, náklad: 600 kusů, neprodejné; tisk: Vydavatelství Brázda, Břeclav
 zaregistrováno: Okresní úřad Břeclav, č. j. 574/95 - 408/ Za. r. z.: MK ČR E 11609
 uzávěrka příštího čísla: 1. 6. 2010, úvodní stránka: –, foto: Pavla Baťková
 e-mail: redakce@stengaracek.cz, web: <http://www.stengaracek.cz>